

Jan Roubal:

272.

BROUČÍ ROD EUCINETUS GERMAR, O JEHO SYSTEMATICKÉM ZAŘADĚNÍ, KLÍČ DRUHŮ, CHOROLOGIE, EKOLOGIE.

COLEOPTERORUM GENUS EUCINETUS GERMAR: RATIO, CHOROLOGIA, OECOLOGIA.

Systematicky záhadná čeleď *Eucinetidae* je skupinou tří rodů, *Eucinetus* Germ., *Bisaya* Reitt., *Euscaphurus* Casey a bývala co do příbuznosti k skupinám ostatních *Diversicornií* různě umísťována, než dle posledního katalogu, Winkler, Catalogus Coleopterorum regionis palaearcticae, 1924—32, p. 668, na podkladě Pic-ova předechozího zpracování v Junk-Schenkling, Coleopterorum Catalogus, 58, 1914, p. 53—55 spočinula mezi *Fossipedes* (spolu s *Dascillid*y a *Helodid*y); už Mulsant et Rey, Hist. nat. Col. France, XV, 1865, p. 118 zajisté právem vystihli potíže, jak systematicky zařadit rod *Eucinetus*, když napsali: »Ce genre est comme paradoxal dans cette tribu (Brévicolles), et c'est seulement le nombre des articles des tarses postérieurs qui justifie sa place assignée« a připomínají podobnost s *Halipus*, *Mordelistaena*, *Orchesia*, *Eustrophus*.

Příznačné je pro to i množství citací u rodového jména hlavního reprezentanta čeledi, *Eucinetus*: je to celý odstavec deskriptivní jeho historie za dobu od r. 1818.

Reitter v Best-Tab. Europ. Col. XII, 1885, poslední to původní práci klíčové, měl *Eucinetus* ještě mezi *Silphidy* (»Necrophaga«) a v dalším krátkém tabelárním přehledu se ještě o první svůj klíč opírá, totiž v Deutsch. Ent. Ztschr. 1887, p. 515, ač dle sledu systematického, v němž zde rod *Eucinetus* umístěn, jasno, že Reitter opustil už názor o příbuznosti k *Silphid*ám a jak pak ukazuje shora zmíněné stanovisko dnešních autorů, jde o názor velmi odlišný; jak důmyslné jsou pokusy dnešních autorů po rozřešení příbuznosti rodu *Eucinetus* od primitivního pokusu starého, nalézá podobu s *Halipus*, pak s *Colon* až posléze s *Helodid*y! Přihlédneme-li tu i k činiteli jinému, biologii, seznáme další zajímavé vztahy: ekologie *Colon*ů a *Eucinetus* je velmi podobná, až téměř stejná, morfologicky však jsou oba tak odlišni, že byla otázka příbuznosti vyřešena jakýmsi nouzovým umístěním *Eucinetid*ů poblíž *Dascillid*ů a *Helodid*ů, jichž ekologie jak se zřetelem ke *Colon*ům, tak k našemu rodu je jak známo velmi odlišná.

Do r. 1914 bylo popsáno 22 druhů *Eucinetus*, po jednom z rodu *Bisaya* a *Euscaphurus*.

Analytický přehled palearktických druhů rodu *Eucinetus* Germ.

- 1" Tělo vřetenovité, lesklé, krovky jemně, jednoduše, nehusťe tečkované.
- 2" Krovky mezi podélnými proužky velmi jemně příčně žíhané.
- 3" Krovky slaběji podélně proužkované a jejich povrchové chloupky delší, husté nemající podobu práškového nádechu, šedohnědé, nohy světlé.....
haemorrhous Duft.
- 3' Krovky silněji proužkované, chloupky povrchu kratší, husté, připomínající práškový nádech, matně černé, nikoli hnědé, nohy tmavé.
- 4" Poslední tykadlové články nejsou širší délky, jsou navzájem stejně velké, poslední je na špičce skoro utatý, stejně široký jako předechozí, zadní kyčle

na konci rovně ufaté, vně zaokrouhlené, zadní episterna krátká, konická, vzad se súzující.

- 5" Tělo kratší, tmavé, chloupky povrchu kratší. **Reitteri** Portv.
 5' Tělo mnohem delší, barvy světlé, chloupky povrchu delší. **rufus** Portv.
 4' Tři poslední tykadlové články poněkud širší délky, poslední podlouhle vejčitý, delší předposledního. Zadní kyčle na konci slabě vykrojené. Episterna zadoprsí obdélníková, dlouhá, vnitřní jejich rohy otupené. **caucasicus** Reitt.
 2' Krovky nejsou napříč žíhané.
 6" Krovky nejsou podélně proužkované. **Oertzeni** Reitt.
 6' Krovky jsou podél proužkované.
 7" Krovky hrubě tečkované, proužky slabé a jsou jen dva až tři. **Hopffgarteni** Reitt.
 8" Jednobarevně žlutočervený. **Hopffgarteni** Reitt. **f. nom.**
 8' Krovky černé, jen malá okrouhlá skvrna ramenní a větší část špičky světlé. **Hopffgarteni** Reitt. **a. humeropicta** n.
 7' Krovky jemně a hustě tečkované, proužky více méně jemné, ale znatelné.
 9" Chloupky dvojbarvé, povrch těla též: hlava a štít světlé, krovky černavé. **bicolor** Reitt.
 9' Chloupky povrchu jednobaré.
 10" Celé tělo žlutočervené, jen oči černé, tvar těla ke konci méně zašpičatělý. **subrutilus** Pic.
 10' Tělo převahou černé, ke konci mnohem silněji zašpičatělé. **meridionalis** Cast.
 11" Krovky tmavé, ke konci poznenáhlu světlejší. **meridionalis** Cast. **f. nom.**
 11' Krovky zcela červenožluté. **meridionalis** Cast. **a. testacea** n.
 1' Obrys těla skoro zcela ovální, povrch matný, a to v důsledku toho, že je struktura od ostatních zcela odlišná, totiž hrubá, hustá, takměř vrásčitá. **rugosus** Portv.

* *
 *

V klíči není *E. ovum* Wool. Ins. Mad. 1854, p. 242, popsán v době, kdy byl znám jen *E. haemorrhous* a jen s ním porovnáván; Reitter ve svých pracech se o něm nezmiňuje. Wollastonova diagnosa, l. c., zní: »*E. ovatus*, convexus, infra planus, infuscatoniger nec non cinereo-pubescent, prothorace parvo, fere impunctato, elytris dense et minute punctulatis, postice obsoletissime substriatis, apicem versus dilutioribus, antennarum basi pedibusque diluto-testaceis. Long. corp. lin. 1.5—2 mm.

E. ovum (beong exceedingly obtuse in front), very convex above (especially anteriorly) and flattened beneath: brownish-black, and densely clothed with a cinereous pubescence. Prothorax small: wide behind, and with the basal margin rounded and closely applied to the elytra, — which it exactly equals in breadth; highly plished, and almost impunctate; and usually a little diluted in colouring towards the sides. Elytra closely and minutely punctuladed all over (the punctures appearing beneath the microscope to be rather obliquely impinged, but with scarcely any indication on the surface of the transversely-reticuladed sculpture which is so conspicuous in the European species); less shining than the prothorax; very obscurely substriated behind (though rather

more evidently so towards the suture than towards the margins); and more or less gradually diluted, or of a paler brown hue, at their apex. Antennae at base, and the legs diluted-testaceous; the latter with the circlet of spinules which fringes the extreme apices of their four hinder tibiae, and of all the joints except the last of their four hinder tarsi, black.

A large and very distinct *Eucinetus*; and one which may be readily known from the European *E. haemorrhous* by its much greater bulk, wider and less apically acuminate form, by its less deeply black, or more fuscous, hue, and by its almost total freedom from any appearance of the transverse reticulations, any by the entire absence of the brightly rufescent terminal patch, which are so conspicuous on the elytra of that species. It is exceedingly rare, being found sparingly beneath the loose bark, or in the cracks and indentations on the outer surfaces, of trees, during the autumnal and winter months, throughout the sylvan districts of intermediate altitudes. It has been captured by the Rev. W. J. Armitage at the Curral des Romeiras, near Funchal; an I have, also taken dead specimens in the north of the island, at the Lombo dos Pecegueiros, during July.

* *
*

Jakobson, Žuki Ross. i zap. Jevr. 1905—1913, p. 728 ostatně považuje *E. ovum* jako syn. k *meridionalis* Cast.

Tato tabulka ulehčí studium rodu, který naposled byl téměř před šedesáti lety, a to na základě tehdy jen několika známých druhů zpracován (cf. Reitter, Bestimm.-Tab. eur. Col. XII, 1884, *Necrophaga*, p. 71); v Deutsch. Ent. Ztschr. XXXI, 1887, p. 515 napsal pak též autor další krátkou tabulku zatím nově objevených několika druhů. Popisy dalších nových, po Reitterových pracích objevených se zásadně změnila původní Reitterova klasifikace založená na znaku strigosit krovečných mezirýží.

Chorologie druhů palearktické oblasti.

Pic in Junk-Schenkling, Col. Cat. 58, 1914, p. 53—55 (v abecedním sledu):

- E. bicolor* Reitt. — Ca.
- E. caucasicus* Reitt. — Ca.
- E. haemorrhous* Duft. — E.
- E. Hopffgarteni* Reitt. — Hu. mer. I.
- E. meridionalis* Cast. — Ga. m. Hi. Lu.
- E. meridionalis* Cast. a. *testacea* Muls. — Ga. m.
- E. Oertzeni* Reitt. — Gr.
- E. ovum* Woll. — Mad.
- E. Reitteri* Portev. — Sib.
- E. rufus* Portev. — Jap.
- E. rugosus* Portev. — Jap.
- E. subbrutulus* Pic. — Tun.

Údaje zoogeografické větším dílem značně povšechné. — Detailněji viz Jakobson, Žuki Ross. i zap. Jevr. 1905—1913, p. 728; citovány patrie jen tam, kde se liší od Picových:

- E. bicolor* Reitt. — Černomor.
- E. caucasicus* Reitt. — Černomor. Tifl.

E. haemorrhous Duft. — Ga. m. S. I. c. Hu. usque Holl. Dan. Su. R. — Akmon. Syr. — Dar.

E. meridionalis Cast. (ovum Woll.) — Mad. Kanar. Alg. Lu. Hi. c. m. Ga. C. S. Si.

E. Reitteri Portev. — Irk.

Ještě podrobnější data, zejména o *E. haemorrhous* v následujícím výčtu literatury; tamže i důležitá dosud nejsevernější patrie druhu *E. Hopffgarteni*, Slov. centr. (Roubal, Katal. II.)

Též údaje v seznamu sbírek, většinou nepublikované, obsahují nové doplňky pro chorologii, a to druhu *haemorrhous*.

Všeobecně známý katalog, Winkler, Cat. Col. reg. pal. 1924—32, p. 668 má totéž, co Pic, u *haemorrhous* má »E. c. Turk.«.

Seznam velkých a některých význačných menších děl, kde se mluví o lokalitách, ekologii a pod. druhu *E. haemorrhous* Duftschm.

Bach, Käferfauna etc. II, 1854, p. 57 opakuje původní údaje, že *E. haemorrhous* žije na houbách.

Bartoszyński, Fragm. Faun. Mus. Zool. Pol. III, 1937, p. 74 neodvisle od starých — řídkých — několika zpráv, že na pobřeží sev. a baltického moře se *E. haemorrhous* zdržuje v kořenech travin, praví, že našel 16 ex. (i immat.) 26. VIII. mezi trsy *Ammophila* sp. a na plísňích na jejich kořenech (viz analogický případ u Roubala — na Berteroa) a to ve společnosti *Demetrius monostigma* a *Thalycra fervida* na baltském pobřeží.

Bourgeois in Faune gallo-rhén. IV, 1884, p. 44—45 má známá data a mimo Ga. i G. A. H. Piem. Lomb. Tr. Ca. Vývoj pod korou chorých stromů, tam i imago, též pod listím, mechem, na suchých větvích, u paty stromů.

— Bull. soc. Hist. Nat. Colmar, VI, 1901—02, Append., p. 29—30 (pag. sep.): Pod korou plísni zachvácených stromů, hlavně *Pinus* (v zimě), pod suchým listím, mechem na suchých větvích.

Brancsik, Käf. Steyerm. 1871, p. 53; Graz, St. Leonhard.

Caillol, Cat. Col. Provence, III, 1914—1925, p. 8—9: Na Polyporech, myceliích korových (*Pinus*), pod listím, mechem, lišejníky, na větvičkách *Pinus* a *Quercus suber* na zemi ležících.

Déville St. Claire, Cat. crit. Col. Corse, 1914, p. 275, 543 má jen dvě lokality a dodává S.

Déville St. Claire et Méquignon, L'Abeille, Cat. rés. Col. France, 1935, p. 263: Skoro celá Ga. mimo hory, i C.

Dorn, Entom. Jahrb. XXVIII, 1919, p. 125: V písčínách poznaňských na Vartě: náplav a krtčí hnízdo, IV.

Everts, Col. Neerlandica, III, 1922, p. 189 reprodukuje Heydena (l. c.) a Reittera, Fn. germ. (l. c.)

Fleischer, Přehled brouků etc. 1927—30, p. 213: Pod plesnivým polosuchým listím všude, ne však obecný.

Frank u. Sokolowski, Verh. Ver. Nat. Heim. XXII, 1930: I na mořském pobřeží mezi kořeny trav.

Galibert, Dix-huit années de chasses aux Col. de le bass, de l'Agont (Tarn), 1932, p. 234: Náplav, mech, trouch dubu pod korou, v letu; druh rovin, v horách jen 1 ex.; celý rok.

- Gavoy, Addit et corr. au Cat. d. Col. d. l'Aude, 1912, p. 16: Náplavy.
- Gerhardt, Verz. Käf. Schlesiens, 1910, p. 230: Na Polyporus, po povodních pod kameny a štěrkem; pod Sarothamnus.
- German, Magaz. Entom. III, 1818, p. 255: Na stromových houbách, na travinách lesních luk.
- Gredler, Käf. Tirol, 1863, p. 237: U Bocenu pod mechem z jara a na podzim.
- Halbherr, Elenco Sist. Col. Valle Lagarina, V, 1892, p. 5: Trouchnivější vegetabilie, houby; i na lučinách.
- Heyden, Käf. Nassau, Frankfurt, 1904, p. 195: Sosnový pařez, na Myxomycetech, pod mechem, na Umbelliferách, na plísňích mezi kořeny Euphorbia cyparissias parasitujících.
- Kaufmann, Pécs-Baranyamegyei Múz.-Egy kiadása, 1914, p. 50. Pécs. — Jen jméno.
- Kiesenwetter, Natgsh. In. Deutschl. IV, 3, 1863, p. 428: Ne vz. na houbách na starých kmenech Betula. I v písku pod Elymus na západním mořském pobřeží (cf. Zebe, Bartoszyński).
- Klima, Cat. Ins. Faun. Boh. VI. Brouci, 1902, p. 85: Jen jméno.
- Kliment-Zoufal, Čeští brouci, 1899, p. 295: »Na břízách«. Larva i imago se živí stromovými houbami.
- Koltze, Fauna hamburgensis, 1901, p. 70: Mnohokráte, VII.
- Kuthy, Fauna Reg. Hungariae, 1896, III, Col., p. 84: Budap., Pécel, N. Várad, S. N. Mes, p. Šiat, N. Szeben, N. Csür.
- Leder, Erster Nachtr. zu Edm. Reitter's Uebersicht Käf.-Fauna Mähr., Schles. 1927, p. 33: To, co píše potom Gerhardt, l. c.
- Lokaj, Sezn. brouků českých. Arch. přír. prozk. Čech. 1868, p. 47: »Na vrchách u Prahy na jaře pod mechem a pod suchým listím vz., Rainv., Tepl. vz.«.
- Lomnicki, Wyk. chr. Pol. 1913, p. 105: Pol.
- Luigioni, I Col. d'Italia, 1929, p. 598: I. b. Abr. Laz. Nap. C. S.
- Méquignon, Assoc. d' Nat. d. vallée du Loing, 1936, p. 18: Fontainebleau, ve vlhkém plesnivém trouchu Pinus.
- Mulsant et Rey, Hist. Nat. Col. France, XV, 1865, p. 121: Zhumoznělé dříví a staré větve zachvácené substancemi kryptogamovými.
- Petri, Siebenbürg. Käferfauna etc., 1912, p. 188: Na vlhkých místech, v mechu a listí.
- Pillich, Aus d. Arthropodenwelt Simontornyas, 1914, p. 66: III., IV.
- Porta, Fauna Col. It. III, 1929, p. 284, má 3 sp.
- Portevin, Hist. Nat. Col. France, II, 1931, p. 343: Pod korou houbami porostlou, larva i imago; opakuje často připomínanou podobu v těle i pohybech s Mordellou.
- Rapp, Die Käfer Thüringens etc. II, 1934, p. 78: Okraje lesů, pole, pís-kovny, příkopy, na nižší vegetaci, III, IV, VII.
- Redtenbacher, Fauna austriaca, III, 1872, p. 564: Na vlhkých lukách u potoků.
- Reitter, Übersicht Käf.-Fauna Mähr., Schles. nemá.
- Fauna germanica, III, 1911, p. 247: Na Byssus a jiných Cryptogamech pod stromovou korou, všechna stadia vývojová.
- Roettgen, Die Käfer d. Rheinprovinz, 1911, nemá.
- Roubal, Katalog Coleopter Slovenska etc. II, 1936, p. 109: Všechna známá prostředí, též step, vinohrady.

- O několika význačných a sporadických Col. etc. Čas. Č. Sp. Ent. XXX, 1933, p. 33: Parkan, spolu s *Alechara spissicornis*.
- Předběžné poznámky etc. Čas. Č. Sp. Ent. XXV, 1928, 44: Slov. mer.
- Terikolní a terestrická fauna etc. Sbor. entom. odd. Zemského Musea v Praze, XX, 1942, p. 238: Na myceliích na kořenech *Berteroa incana*.
- Thermophile Coleopteren der Slovakei etc., Festschrift Prof. Embrik Strand, IV, 1938, p. 421: Nejteplejší zona.
- Rye, Forteg. Danm. Bill. 1906, p. 104: Jen 1 ex. z Dánska udán.
- Sahlberg John, Enum. Col. Brach. Fenn. I, 1876, p. 42: Karelia, Su.; v mechu, hníjícím dřevě Pinus.
- Seidlitz, Fauna Baltica, 1888, p. 297: Nehojně.
- Fauna Transsylvanica, 1889, p. 313 má E. a Sahlbergovo »Kar. Su.«
- Schaufuss-Calwer, Käferbuch, 1910—1916, p. 576: Shrnuje údaje starších autorů.
- Scherdlin, Suppl. k Bourgeois, Bull. Soc. Hist. Nat. Colmar, 1914—15, p. 432: Náplav, leden.
- Schilsky, Syst. Verz. Käfer Deutschl. etc. 1909, p. 102: Celé území.
- Schlosser-Klekovski, Fauna Trojed. Kral. II, 1878, p. 442: Houby.
- Stierlin et Gautard, Nouv. Mém. Soc. Helv. Scienc. Nat. 1867, p. 195: Genf, Laussane.
- Tournier, Descr. Léman, 1868, p. 89: Vz.; v zimě u paty chorých stromů, v létě na vegetaci.
- Wahnschaffe, Verz. Aller-Vereins etc. Käfer. 1883, p. 231: Opakuje známé věci.
- Westhoff, Die Käf. Westfalens, 1881, p. 168: Lippe-Schaumburg.
- Winkler, Cat. Col. reg. pal. 1924—1932, p. 668: E. c. Turk.
- Zebe, Synops. bish. in Deutschl. gef. Col., Beil. zu Stett. Ent. Ztg. XIII, 1852: Pod Elymus maritimus.

* *

*

Z alpských zemí jen nanejvýš zřídka citován, na př. od Bocenu, nežije tu vůbec ve vyšších polohách, jak zřejmě na př. z Jul. Müllerova Verz. Käf. Vorarlberg, 1912, Ammann-Knablova v Ent. Blätt. XVIII, 1922, p. 158, Kiefer-Moosbruggerova, Beitr. Col. steir. Ennst etc. v Mitt. Münch. Ent. Ges. 1940—1942. Také z vysokých poloh Karpat a jejich dosahu není znám, leč z Petriho seznamu, l. c., kde jde patrně o nálezy nejnižších bodů dotýčných lokalit, na Slovensku mimo roviny jen v pahorkatinných předhořích; v západní Evropě ozřejmují vertikální rozšíření příslušné nahore citované seznamy.

Dosud není mi znám *Eucinetus* ani z Britských ostrovů, ani z poloostrova balkánského.

Některé lokality ze sbírek.

Eucinetus haemorrhous Duft.

Zemské museum v Praze: »Bohemia«, »Praha«, »Radotín (Obenberger)«, »Moravia (coll. Fleischer)«, »Adamov (dto)«, »Bihar (dto)«.

Soukromé sbírky:

Bohemia: Karlštejn, V. 39 (Pfeffer); Zbraslav (Vonášek, coll. Roubal); Závist, 10, V. 03 (Roubal); Barrandov (Heyrovský); Hlubočepy, 24. X. 37, 20. VIII. 41, 2 ex. pod kamenem (Štícha), dto, IX. 40 (Kavan); Praha-

Konvářka, IX. 41 (Wadas, Roubal det.); Praha-Břevnov, v kořání *Berteroa incana*, 29. VII. 39, IX. 41 (Roubal); Troja (Machulka); Čelákovice (Mařan); Řeporyje, shnilá sláma v Pinetu (Všetečka); Pečky, Unhošť (Štěrba); St. Boleslav (Zelená Bouda), 1. XI. 26, XI. 27 (Jindř. Čejka); Častolovice, Pinetum, pod *Sarothamnus*, 4. X. 44 (Roubal).

M o r a v i a : Prostějov (Kouřil, Roubal det.); Čejč, sprašová step, v humusu, V. 41 (Roubal); Mutěnice (Bechyně, coll. Havelka).

J i n é p a t r i e : Orahovica (Slavon.), VII. 25 (Pfeffer); Mor. Sv. Jány, VII. 27 (dto); Dev., Bratislava, Parkan, Levice, Inovec, Košice, Mukačevo (dosah Karpat), I—IX. (Roubal), Ružomberok (Štusák); Kijev, IV. 12 (Roubal); Wel. Wes (Baltikum) — coll. Roubal; Tockoje-Sib. (Jureček, coll. Všetečka).

E. Hopffgarteni Reitt.

Slov.: Zvolen (Roubal).

E. bicolor Reitt.

Ca. b.: Teberda, VII. 12 (Roubal).

E. meridionalis Cast.

»Austria«, »Mehadia«, »Corsica« (coll. Zem. mus., Praha).
zorování.

E. meridionalis Cast.

Ga.: Fontainebleau (Duchaine, coll. Roubal).

E. caucasicus Reitt.

Ca. oce.: Krasnaja Poljana, VII. 10; Ca. b.: Teberda, VII. 12 (Roubal).
— Persia b.: Elbrus (Bodemeyer, coll. Zem. mus., Praha).

Ekologie.

Euclinetus haemorrhous Duft.

Podle citovaných pramenů žije u lesů, v lesích, hájích, u luk, na pastvinách, mezích, v údolích, na sterilních stráních, holých suchých návrších, hrázích, suchých březích, při skupinách stromů, v pískovnách, na polích, na stepích, pasekách, u příkopů, na písčitých mořských březích atd. rovinného a pahorkatinného terénu, s oblibou na kerothermním substrátu. Tam všude pak pod mechem, listím, jehličím v humusu, pod kameny, plesnivými dřevovými substancemi, na př. korou, větvemi, haluzemi, kmeny, kořeny a pod., zejména *Pinus*, i *Quercus* případně v humusu při patě stromové, neb přímo v drnu kol stromů, na pozemních i stromových houbách, na př. na *Polyporus* různých dřevin, jmenovitě pak na *Betula*, na pařezových *Myxomycetach* a vůbec při pařezech, na plísni mezi štěrkem, zejména na *Byssus* pod korou a mezi kořeny stromů i bylin, a to na př. na *Pinus*, *Euphorbia cyparissias*, *Sarothamnus*, *Ammophila*, *Elymus* a j. Náhodné a sekundární jsou výskyty na květech, v náplavech, v letu a patrně i výskyt vysoko na stromech pod korou. Prezimuje jako imago a jako takové ve všech měsících byl pozorován. Většina zkušeností o jeho bydlišti mluví pro jeho vztah k myceliím a mikroskopickým houbám v zemi, na kořenech, pod korou při zemi, těmi se živí larvy i dospělí.

Autor článku zjistil u Prahy takýto vyhraněný, jak se zdá, způsob života tam, kde roste na více méně sterilních plochách, mezích okrajích cest a p. *Berteroa incana*: na plesnivých jejích kořenech se objevuje *Euclinetus haemorr-*

hous s rovněž plísňemilovnými *Agathidium marginatum* Strm. a *Amauronyx Maerkeli* Aubé.

E. Hopffgarteni Reitt.

Žije podobně jako předešlý, avšak čistě quercikolně, viz ostatně R o u b a l, 1936, l. c.

E. bicolor Reitt.

Na Kavkaze pod poloodchlíplou silnou korou pralesových velkých pološnilých padlých kmenů na plísňích. Sedí tu seřazení v skupiny asi po 8—16ti exemplářích v pravidelných kruzích tak, že všichni míří hlavami ku středu kruhu, jehož obvod běží po špičkách zadečků imag (dříve larev a kukel); broučci takto tvoří paprsky tohoto pravidelného a ozdobného uspořádání růžicového. Pripomíná to sestavy mladých *Salpa democratica* v moři. Vlastní pozorování.

E. meridionalis Cast.

Odkázati možno na tyto prameny udané u *E. haemorrhous*:

Bourgeois, Faune gallo-rhén. l. c. p. 45,

Caillol, III, p. 9,

Déville, Sainte-Claire, p. 275.

Déville, Sainte-Claire et Méquignon, p. 263,

Luigioni, p. 598 (Elba, C. S. Si.),

Tournier, p. 90.

Souhrn dosavad známého s výstižným doplněním na základě vlastních studií podává Peyerimhoff, Ann. Soc. Ent. France, CII, 1933, p. 369: Byl nalezen na několika místech Alg. a Tun., autor jej našel u Algeru v Pinetu na plodních lísteích *Paxillus lamellirugus* Fr. — Autor sděluje, že *Eucinetus* vůbec je pinikolní mycetofag (správně zejména se zřetelem k poměrům západního středomoří, popřednosti Francie, kde je mnoho porostů sosnových a v nich často *Eucinetus* sbírán).

E. ovum Woll.

Autor praví, že žije v lesních krajinách střední nadmořské výšky na chotých stromech VII, na podzim a v zimě a že je velmi vz.

E. caucasicus Reitt.

O jeho ekologii viz R o u b a l, Ent. Blätt. XXXII, 1936, p. 131, k čemuž ještě sluší dodat, že žije jako vyličeeno nahoře u *E. bicolor*, že na př. na hoře Aibha na západním Kavkaze jsem ho pozoroval pod velmi tlustou korou obrovských stoletých padlých smrků, jichž tu ostatně bylo jen několik a že v podkorovém trouchu s ním byl společně *Trigonurus asiaticus* Mén.

Frekvence.

E. haemorrhous ve všeobecnosti, i když jde o správný jeho biotop, jest poměrně skoro všude zjevem sporadickým, v celých velkých oblastech, i kde by měl všechny existenční podmínky, nežije, v mnoha krajích jeho celkového rozšíření zase chybí přiměřené biotopy; i tam, kde je splněno vše pro jeho výskyt, i v optimálních poměrech, nebyl skoro nikdy pozorován zvláště hromadně, ač na př. Bartoszyński píše o 16 ex. na témže místě a též jiní autoři oznamují sběry o více ex. najednou; u Prahy sice na témže místě bylo nalezeno i přes 10 jedinců, avšak v různých časových periodách. U starých autorů měl zvuk rarity, jakož to lze vysvětlit neracionálností tehdejších primitivních metod, tak na př. autor, Duftschmid, l. c. III, p. 79 našel

pouze jednoho a byly mu známy jen další dvě lokality z oblasti, již zpracovává jeho kniha. Citovaná literatura o jeho rozšíření a ekologii budiž ukazatelem pro různé kraje.

Ostatně, jak málo o našem druhu poměrně známo, svědčí i to, že ve všech 37 ročnících eminentně odborného, jen Coleopterami se zabírajícího časopisu Entomologische Blätter, I—XXXVII (1905—1941) není dle K o r s c h e f s k é h o indexu za těchto 37 let ani zmínky. Pokud pak vůbec něco sděleno v této řadě ročníků o rodu *Eucinetus*, týká se druhu *caucasicus* Reitt., od R o u b a l a, cf. výše u tohoto druhu. Tím méně pak je v literatuře o ostatních druzích, vesměs zjevně to vzácných až nanejvýš sporadických; jen to dlužno poznamenati, že druhy kavkazské na témže místě se objevují společensky.

S u m m a.

Auctor historiam, rationem (duabus aberrationibus novis descriptis additis), distributionem geographicam, oecologiam, litteraturae fontes, collectionum materias, nec non frequentias nonnullorum *Eucineti* specierum per longum et latum disserit.

Descriptio duarum aberrationum novarum in tabella analytica denominatarum.

***Eucinetus Hopffgarteni* Reitt. a. *humeropicta* n.**

Elytris, humeris apiceque exceptis, totis nigris (in f. nom. unicoloribus).

***Eucinetus meridionalis* Cast. a. *testacea* n.**

Elytris totis unicoloribus testaceis (in f. nom. bicoloribus).
